

Зміст

<i>Розділ перший. Вівторковий вечірній клуб</i>	7
<i>Розділ другий. Поганська святиня Астарті</i>	29
<i>Розділ третій. Зливки золота</i>	55
<i>Розділ четвертий. Кров на брукувці</i>	78
<i>Розділ п'ятий. Мотив проти сприятливої можливості</i>	95
<i>Розділ шостий. Відбиток великого пальця святого Петра</i> . .	117
<i>Розділ сьомий. Синя квітка герані</i>	140
<i>Розділ восьмий. Компаньйонка</i>	168
<i>Розділ дев'ятий. Четверо підозрюваних</i>	200
<i>Розділ десятий. Трагедія перед Різдвом</i>	228
<i>Розділ одинадцятий. Трава смерті</i>	259
<i>Розділ дванадцятий. Пригода в бунгалі</i>	286
<i>Розділ тринадцятий. Утоплена</i>	313

Розділ перший

Вівторковий вечірній клуб

— Нерозгадані таємниці...

Реймонд Вест випустив із рота хмару диму й повторив ці слова з відтінком такої собі самовдоволеної втіхи:

— Нерозгадані таємниці...

Він озирнувся довкола з помітним схваленням. То була старовинна кімната з широкими чорними сволоками під стелею, обставлена гарними, поважного віку меблями, що їй пасували. Це й стало причиною схвального погляду Реймонда Веста. Письменник за фахом, він полюбляв, щоб атмосфера навколо нього була бездоганною. Будинок тітки Джейн завжди йому подобався з огляду на облаштування, що цілком відповідало її особистості. Він подивився в бік каміна, де вона сиділа, випроставшись на великому стільці свого діда. Міс Марпл була в сукні з чорної парчі, сильно завуженій у талії. Брабантське мереживо хвилями спадало на корсаж. На руках були чорні мереживні рукавички, а капелюшок із чорного мережива накривав

високу копицю її сніжно-білого волосся. Вона плела — щось біле, м'яке й пухнасте. Її побляклі блакитні очі, лагідні й добрі, дивилися на небожа та його гостей із виразом поблажливої втіхи. Спочатку вони зупинилися на самому Реймонді з його сором'язливо-чемною зовнішністю, потім — на Джойс Лампріер, художниці з коротко підстриженим чорним волоссям і незвичайними брунотно-зеленими очима, потім — на елегантній постаті сера Генрі Клітерінга. У кімнаті було ще двоє людей: доктор Пендер, уже літній священник, котрий служив у цій парафії, та містер Петерік, адвокат, сухенький чоловічок в окулярах, що дивився понад їхніми скельцями, а не крізь них. Міс Марпл приділила всім цим людям трішечки уваги й повернулася до свого плетіння з лагідною усмішкою на устах.

Містер Петерік коротко й сухо кахикнув — це було звичайною передмовою до його реплік.

— Що ви хочете цим сказати, Реймонде? Нерозгадані таємниці? І до чого тут вони?

— Вони тут ні до чого, — сказала Джойс Лампріер. — Реймонд просто полюбляє чути звуки слів, а надто коли їх сам промовляє.

Реймонд Вест подивився на неї докірливим поглядом, який змусив її відкинути назад голову й засміятися.

— Він пустопорожній балакун, ви зі мною згодні, міс Марпл? — запитала вона. — Адже ви знаєте його краще, ніж хтось інший.

Міс Марпл відповіла їй лагідною усмішкою, однак не сказала нічого.

— Саме життя — нерозгадана таємниця, — поважно промовив священник.

Реймонд випростався на стільці й відкинув свою цигарку імпульсивним жестом.

— Я зовсім не те мав на увазі. Не філософію, — сказав він. — Я думав про факти буденного й прозаїчного життя, про події, які відбуваються, однак ніхто не здатний їх пояснити.

— Я розумію, *що* ти хотів сказати, любий, — озвалася міс Марпл. — Наприклад, учора вранці в місіс Карутерс трапилась дуже дивна подія. Вона купила дві баночки добірних креветок у крамниці Еліота. Після цього заходила ще до двох крамниць, а коли прийшла додому, то виявила, що креветок у неї немає. Вона відвідала обидві крамниці, куди заходила, коли верталась додому, але креветки зникли, не лишивши по собі жодного сліду. Хіба не дивна подія?

— Досить підозріла історія, — зауважив сер Генрі Клітерінг із найсерйознішим виразом обличчя.

— Існує, звісно, кілька можливих пояснень, — сказала міс Марпл, і її щоки злегка порожевіли від збудження. — Наприклад, хтось інший...

— Моя люба тітонько, — зауважив Реймонд Вест із легкою іронією, — я не мав на увазі такі повсякденні сільські події. Я думав про вбивства та про зникнення людей — факти, про які сер Генрі міг би дещо нам розповісти, якби захотів.

— Але я ніколи не розповідаю про речі, що стосуються моєї служби, — скромно зауважив сер Генрі. — Ні, про це я не розповідаю ніколи.

Сер Генрі Клітерінг донедавна служив комісаром у Скотленд-Ярді.

— Думаю, чимало вбивств і всіляких злочинів так ніколи й не було розкрито поліцією, — сказала Джойс Лампріер.

— Як на мене, то це очевидний факт, — погодився містер Петерік.

— Хотів би я знати, — сказав Реймонд Вест, — чиї мізки досягають найбільших успіхів у розгадуванні таємниць? У мене завжди таке відчуття, що пересічним поліційним детективам бракує фантазії та уяви.

— Це погляд дилетанта, — сухо кинув сер Генрі.

— Вам потрібно створити комітет, який надавав би їм допомогу, — сказала Джойс, усміхаючись. — Адже письменникам якраз не бракує ані психології, ані уяви.

І вона кинула на Реймонда іронічний погляд, однак той залишився серйозним.

— Мистецтво письменника допомагає проникати в людську сутність, — зауважив він. — Гадаю, письменник здатний бачити мотиви, що їх пересічна людина зазвичай не помічає.

— Я знаю, любий, — утрутилася до розмови міс Марпл, — що твої книжки дуже розумні. Але невже ти думаєш, ніби люди справді такі непривабливі, якими ти їх зображуєш?

— Моя люба тітонько, — лагідно відповів їй Реймонд, — зберігай свою віру. Боронь боже, щоб я похитнув її так чи інак.

— Я мала на увазі, — промовила міс Марпл, трохи наморщивши лоба, бо саме рахувала петлі на своєму плетиві, — що більшість людей не здаються мені ані поганими, ані добрими, а лише, щоб ти знав, дурними й безмозкими.

Містер Петерік знову коротко й сухо кахикнув.

— А вам не здається, Реймонде, — сказав він, — що ви надаєте уяві надто великої ваги? Уява — дуже небезпечна річ, і нам, адвокатам, це аж надто добре відомо. Зуміти відшукати докази й неупереджено їх просіяти, зібрати факти й розглянути їх як факти — це, як на мене, єдиний логічно виправданий метод, який може відкрити нам істину. Хочу також додати, що в моїй практиці лише він провадив мене до успіху.

— Даруйте! — вигукнула Джойс, відкинувши назад голову та струснувши своїм чорним волоссям. —

Ладна закластись, що перемогла б усіх вас у цій грі. Адже я не лише жінка — бо хоч би що ви там казали, а жінки обдаровані інтуїцією, яка їй не снилася вам, чоловікам, — я ще й художниця. Я здатна бачити те, чого ви не бачите. А крім того, як художниці, мені ще й довелося поштовхатися серед людей усіх видів та різновидів. Боюся, навіть наша люба міс Марпл не знає життя так добре, як його знаю я.

— Життя, як ви уявляєте його собі, я, може, й справді не знаю, люба, — сказала міс Марпл. — Але й у наших селах часом трапляються події сумні й трагічні.

— Можна й мені втрутитись до розмови? — посміхнувшись, запитав доктор Пендер. — Нині стало модним принижувати священство, я знаю, але нам доводиться багато чого чути, і нам відомі такі риси людської вдачі, які для зовнішнього світу — закрыта книга.

— Мені здається, — сказала Джойс, — сьогодні в нас тут зібралася вельми авторитетна компанія. Чом би нам не створити клуб? Який нині маємо день? Вівторок? Тож назвімо його Вівторковим вечірнім клубом. Ми збиратимемося щотижня, і по черзі кожен член клубу пропонуватиме свою проблему для спільного обговорення. Це буде таємнича історія, про яку йому відомо, і розгадку таємниці він, звичайно, теж повинен знати. Нумо, подивімо-

ся, скільки нас тут. Один, два, три, чотири, п'ять. Нам треба шість.

— Ви забули про мене, моя люба, — мовила міс Марпл, подарувавши Джойс осяйну усмішку.

Джойс була захоплена цією реплікою знайомця, але зуміла приховати свою розгубленість.

— Буде просто чудово, якщо й ви візьмете участь у нашій грі, міс Марпл, — сказала вона. — Я лише думала, ви не захочете клопотати собі цим голову.

— Мені здається, така гра може бути вельми цікавою, — зауважила міс Марпл, — а надто за участі стількох розумних джентльменів. Я не вважаю себе такою розумною, як вони, але чимало років, прожитих у Сент-Мері-Мід, трохи навчили мене зазирати в таємниці людської натури.

— Я певен, ваша участь буде дуже вагомою, — люб'язно зауважив сер Генрі.

— Із кого почнемо? — запитала Джойс.

— Гадаю, жодних сумнівів бути тут не повинно, — сказав доктор Пендер, — адже нам випала щаслива нагода мати в нашому товаристві таку визначну людину, як сер Генрі...

І, не закінчивши своєї фрази, він чемно вклонився в тому напрямку, де сидів сер Генрі.

Останній помовчав хвилину чи дві. Нарешті зітхнув, закинув ногу на ногу й почав:

— Мені нелегко підібрати тему, яка вочевидь зацікавила б вас, але, здається, я можу пригадати випадок, котрий майже досконало відповідає умовам нашої гри. Можливо, ви щось читали про нього в газетах десь близько року тому. Тоді цю справу відклали як нерозгадану таємницю, але зрештою проблему було розв'язано, і відповідь на неї потрапила до мене лише кілька днів тому.

Факти були дуже простими. Троє людей сиділи за столом і вечеряли, серед інших страв там були, зокрема, й консерви з омара. Пізніше, уже вночі, усім трьом стало погано, і терміново викликали лікаря. Двоє одужали, а третій учасник тієї вечері помер.

— Он як! — вихопилося в Реймонда.

— Отже, повторюю, факти були дуже простими. Смерть пояснили харчовим отруєнням, було видане відповідне свідоцтво, і небіжчицю поховали як годиться. Але на цьому справу не закрили.

Міс Марпл із розумінням кивнула головою.

— Гадаю, виникло багато балачок, — сказала вона. — Без пліток у таких випадках не обходиться.

— А тепер спробую описати учасників тієї невеличкої драми. Чоловіка й дружину я назву містером і місіс Джонс, а подругу дружини — міс Кларк. Містер Джонс був комівояжером і працював на фірму, що виготовляла хімічну продукцію. То був показний чоловік, котрий відзначався квітучою грубуватою

красою, років п'ятдесяти. Його дружина була нічим не прикметною жінкою, десь років сорока п'яти. Компаньйонка дружини, міс Кларк, мала приблизно шістдесят, така весела жінка в тілі, з рум'яним обличчям, яке променіло безтурботною радістю. Ніхто з тієї трійці, так би мовити, нічим особливим не відзначався.

Тривожні звістки дали про себе знати в досить дивний спосіб. Попередню ніч містер Джонс перебув у невеличкому провінційному готелі в Бірмінгемі. Сталося так, що в той день у папку з промокальним папером було вставлено свіжі аркуші, а покоївка — певно, не знаючи чим себе розважити, — стала роздивлятися в дзеркалі аркуш промокального паперу, відразу після того як містер Джонс промокнув ним свого листа, якого там написав. А коли за кілька днів у газетах з'явилося повідомлення про смерть місіс Джонс унаслідок отруєння консервами омара, покоївка розповіла своїм подругам-служницям про те, які слова прочитала тоді на промокальному папері. Вона розібрала такі уривки фраз: «Цілком залежу від своєї дружини...», «Коли вона помре, я...», «сотні й тисячі...»

Ви, певно, пам'ятаєте, що незадовго перед тим відбувся суд наддружиною, котра отруїла свого чоловіка. Тож розігріти уяву служниць було зовсім неважко. Покоївка нашіптувала їм, що містер Джонс надумав

позбутися дружини й успадкувати сотні тисяч фунтів! До того ж одна з тих дівчат мала родичів у невеликому ярмарковому містечку, де мешкало подружжя Джонсів. Вона написала їм, а ті їй відповіли. Стало відомо, нібито містер Джонс виявляв великі знаки уваги до дочки тамтешнього лікаря, вельми привабливої молододі жінки, якій було тридцять три роки. Скандальні чутки швидко поширилися. Хтось надіслав запит до міністра внутрішніх справ. Дошч анонімних листів посипався на Скотленд-Ярд, і в кожному з них містера Джонса звинувачували в убивстві дружини. Мушу тепер зізнатися вам, що ми жодної миті не схилилися до думки, що в усьому тому було щось істотніше, аніж спричинене нудьгою пусте базікання та плітки, без яких годі собі уявити сільське життя. Але щоб заспокоїти громадську думку, було віддано наказ про ексгумацію тіла. І виявився один із тих рідкісних випадків, коли людське марновірство, не підкріплене жодними ґрунтовними аргументами, отримало несподіване підтвердження. Унаслідок розтину трупа в ньому було знайдено миш'як у достатній кількості для того, щоб усунути будь-які сумніви: небіжчиця померла від отруєння миш'яком. Скотленд-Ярдові разом із місцевою владою було доручено з'ясувати, як і хто застосував миш'як для такої злочинної мети.

— О! — вигукнула Джойс. — Це мені до вподоби. І справді дуже цікава історія.